Pataki Előd István

A lánykérés

Omár a díszes faliszőnyegeket bámulta. Balra tőle apja ült, hagyományos arab, földig érő burnuszban. Szemben vele *a kiszemelt* leány családja helyezkedett el, szintén tradicionális öltözetben. Egyedül Omár viselt fekete öltönyt fehér inggel. Folytonosan nyakkendőjét igazítgatta, és kínosan fészkelődött helyén, kerülve a mustrálgató pillantásokat.

Apja biztosította jövendőbeli apósát, hogy anyagilag minden rendben van, Omár egész életében gondját viseli kedves lányának. Alkalmasint utazásokra is futja, persze csak ameddig nem lesz gyerek, neki stabil és szerető környezetben kell felnőnie. Ezután egy dossziét vett elő, melyben a bevételek éves kimutatásai és egyéb elemzések voltak. A lány családja arabos nyugalommal nyúlt érte, és lassan lapozgatták végig. Omár a papírlapok sercegésére ujját kezdte harapdálni. Nem tudott uralkodni idegességén. Apja szigorral intette. Közben a család is végzett a számok tanulmányozásával. Most az ő soruk következett. Méltatták lányuk erényeit. Mindig is mélyen hívő volt, és betartotta az előírásokat. Ahogyan most is, mindig viselte a burkát. Még egyetlen férfi sem ért hozzá. Nem találkozgatott senkivel, nem beszélt senkivel. Sosem ivott alkoholt. Rendszeresen eljár a mecsetbe. Tud főzni és…

– Látni akarom az arcát – fakadt ki Omár.

Apja hatalmas erővel megragadta, és karon fogva vezette ki az előszobába. Annyira szorította, hogy Omár felszisszent.

– Ez fáj! Megőrültél?

– Te kérdezed tőlem? Ha otthon lennénk, már rég lekevertem volna neked egy pofont. Miért kell jelenetet csinálnod? Tudod, hogy a vőlegény és az ara nem is szólalhat meg, erre te nem csupán megszeged a szabályokat, lehetetlent kérsz.

– Vissza akarok menni Párizsba… – mondta Omár.

– Nem azért taníttattalak ott, hogy egyfolytában vissza akarj menni. Ez a hazád, itt kell élned, itt kell családot alapítanod. Ezt akarom! Most pedig gyerünk vissza.

Ismét a nappaliban foglaltak helyet. A sűrű bocsánatkérések után – apja a jetlagre hivatkozott, hiszen fia csupán tegnap este repült haza tanulmányai végeztével Franciaországból – folytatódott a tárgyalás. Omár sápadtan meredt maga elé. Eszébe jutott az a bizonyos isztambuli éjszaka. Az emlékek kínosan törtek fel benne, hirtelen homlokához kapott, és elsi-

Pataki Előd István (1989, Bihar) 2010-ben matematikatanári diplomát szerzett a Babeş–Bolyai Tudományegyetemen. Kolozsváron él, informatikusként dolgozik. A Helikonban, az Irodalmi Jelenben, a vajdasági Magyar Szóban és a Kilátóban jelentek meg írásai.

mította az izzadságcseppeket. Mindebből apja semmit sem vett észre, mert tovább tárgyalt leendő apósával.

A levegő szinte forrott a Taksim téren. Omár szétnézett. A rengeteg ember között egyelőre nem látta, amit keresett. Becslése szerint legalább ezren lehettek, pedig este fél tizenegy volt. Felmérte a helyzetet: ha elindul a tér jobb oldalán, és körkörösen végigsétálja, talán rájuk akad. Izgatottságát nyugodt lépésekkel álcázta. A tér nyugati részén rendőröket talált. Tudta, hogy illegális, amit szeretne, és egyből letartóztatják, ha elkapják. Ez még jobban felajzotta. Ha apja megtudná, mit tervez, már csak a gondolatért is kitagadná a családból, és mehetne a bazárba szőnyeget árulni. Habár a helyiek biztosan útba igazították volna, nem mert senkit sem megkérdezni.

A tér közepén észrevett egy tagbaszakadt, szilikonmellű nőt, de nem tetszett neki. A szeme így is felcsillant, *jó helyen* jár. Tovább nézelődött, és keleti irányba fordult. Megpillantott pár nagyobbacska betonbódét. Arra még nem keresgélt. Kissé jobbra tartott, hogy távolabbról mérhesse fel a helyzetet. Igen, ott vannak. Egy csinos, egy transzvesztita és három ötven körüli. „Ez így nem a legjobb felhozatal", gondolta magában, de legalább egyszerű választani. Odalépett hozzá. Szíve nagyon gyorsan dobogott. Vajon milyen lesz? Vajon hol? Meddig tart majd?

A lány nagyon halkan szólt hozzá: „Szex?" Omár bólintott. Majd megtudta az árat. Erre megrémült, nincs nála annyi készpénz. Elindult a bankautomatához. „Jó, hogy nem kérdeztem meg, lehet-e kártyával fizetni." Idegesen felnevetett, és ment is vissza. A kéjhölgy viszont már más kuncsafttal tárgyalt, el is vezette. Azért még odaszólt Omárnak, hogy várja meg, mindjárt visszajön.

Elfogta az undor, de nem akart visszamenni a hotelbe. Odament az égimeszelő „nőhöz", akiről biztosan tudta, hogy transzvesztita. Hátha mégis téved. Nem tévedett. Így tovább folytatta a szemlélődést a téren. Rótt még néhány kört, majd visszatért. A három matróna még mindig ott állt. Kissé sajnálta őket. Miért kell ilyen idősen erre vetemedniük? Talán egész életükben ezt csinálták, és *már lehetetlen* továbblépni. A magas álnő továbbra is ott állt. Mellette viszont felbukkant egy új, alacsony, százhatvanöt centi körüli, szőkésbarna hajú lány. Húsz év körülinek tűnt. Hatalmas fekete szemei elkápráztatták Omárt. A lány ugyanúgy suttogva közölte vele a kínálatot, akárcsak az előző. Gyorsan megegyeztek az árban. Már indultak volna, amikor valaki hangosan felkiáltott törökül. A pillangók hirtelen szétszéledtek. Omár szájtátva állt, nem értette, mi történt. Ekkor kemény ütést érzett a hátán. Valaki teljes erőből meglökte. Egy métert esett az aszfalton. Mire feltápászkodott, már azt sem látta, ki lehetett. A tömegből elszórt nevetés hallatszott. Leseperte ruháját, és elindult a kis utcán lefelé. Kissé lehorzsolta a karját, de nem volt vészes. Mérges volt és frusztrált. Ahogy haladt pár száz métert, megtalálta a kirebbent madárkákat.

– Mehetünk? – kérdezte tőle a lány.

– Igen, de hova?

– Itt van a hotelem.

Kopott lépcsőn haladtak felfelé. Az első emeleten ötven körüli ősz, szakállas török férfi szedte a pénzt, majd valamennyit odaadott a lányoknak. Amit Omár partnere hotelnek nevezett, nem volt más, mint egy repedező régi illegális bordélyház. Törökországban a prostitúciót nem tolerálják, a muszlim vallással teljesen ellenkezik. Omár érezte, hogy szíve a torkában dobog, és rettenetesen izgul. Emeletről emeletre haladtak, de mindenütt foglaltak voltak a „szobák". Kis szeparék voltak ezek, melyeknek nem voltak falaik. Csupán függönyök választották el a tomboló szenvedélyeket, s azok is kopottak és foltosak voltak. Felértek a legfelső emeletre. Itt is foglalt volt minden kabin. Az előszobában álltak, és várták, hátha végez valaki. Omár feszültsége a tetőfokra hágott. A lány farmernadrágján keresztül próbálta kéjre gerjeszteni. Nem sikerült. Próbált nagyokat lélegezni, hogy lenyugodjon, de a levegő izzadságtól és nemi szagoktól bűzlött. A lány egy kanapéra tessékelte, lehúzta nadrágját, és úgy próbálkozott. Egy pillanat sem telt el, és valaki feljött a lépcsőn, ők is „helyet" kerestek. Az a lány volt, akivel legelőször szóba állt, és egy filippínó. Omár megrémült, még sosem látta más férfi a nemi szervét. Nagyon kínosnak találta, ahogy itt az előszobában rájuk nyitottak. Hirtelen felugrott. Kurtizánja ezután a vécébe irányította. Érezte, hogy már nem ura a cselekedeteinek, itt a céda parancsol, oda megy, ahova ő szeretné, oda ül, ahova ültetik, szédülten engedelmeskedik. Itt még elviselhetetlenebb volt a bűz. De nem volt képes begerjedni. A lány mégis megjátszotta, hogy már eggyé váltak, és nagyon sóhajtozott, majd többször is elismételte, „igen, ez az", de Omár semmit sem érzett lelankadt állapotában. Minél hamarabb szeretett volna kijutni erről az ótvaros, mocskos, büdös helyről. Végre valahogy magához tért, és eltaszította a szimuláló örömlányt.

– Megyek.

– Mi a baj? Van feleséged?

– Nincs. Megyek.

Amint kiért az utcára, hatalmas megkönnyebbülést érzett. Kedve lett volna nevetni az előbbi helyzeten, de erősebb volt a lelkiismeret-furdalása, így inkább rossz hangulat vett rajta erőt. Úgy döntött, hogy gyalog megy vissza a szállására. Út közben még látott pár éjszakai pillangót, de elfordított fejjel haladt tovább.

Elkalandozott elméje a nappaliban ébredt. Apja már az utolsó részleteket egyeztette a családdal. Most először végigmérte jövendőbelijét. A fekete lepel karcsú alakot takart. Csak nagy barna szemei látszottak ki a burkából. Barátságosan és szeretetteljesen nézett Omárra. Pillantásuk összefonódott, így társalogtak némán egymással. Omár rámosolygott, és érezte, amint béke árad szét lelkében.